

PIRMAS SKYRIUS

Gana ilgai aplinkui tvyro tik tamsa, girdėti tolimo griaustinio grumėjimas ir dar apima miglotas kritimo pojūtis. Ir daugiau nieko, nežinau, kas esu, koks mano vardas. Nieko neatsimenu. Lyg ir suvokiu, kad anksčiau tai žinojau, bet dabar viskas išnyko ir aš esu beveik niekas. Vienišas blėstančios šviesos fotonas, besisukantis alkanoje tuštumoje.

Viskas greitai baigsis.

Ko gero, praradau sielą, bet neprisimenu, kaip. Pamenu tik lėtą, besikartojantį griaustinio dundėjimą ir jame pasigirstančius mano vardo, kad ir koks jis būtų, skiemenis, kol žodis tapo nebesuprantamas. Tik triukšmas ir tamsa, gana ilgą laiką tik tiek, kol griaustinį papildė dar vienas garsas: vėjas. Ir lietus. Pučia vėjas, griaudėja, lyja, ir tas kritimo pojūtis.

Kažkas pamažu formuojasi, pojūčių gausėja. Aš kylu iš duobės, sprunku nuo tuštumos. Mano vienišas fotonas virsta blyksinčiu spiečiumi.

Veidu pajuntu kažką šiurkštaus. Girdžiu girgždančias virves. Kažkas plaikstosi vėjyje. Galbūt aš laive. Tamsiuose audros blaškomo laivo viduriuose.

Pramerkiu vieną akį. Virš manęs daužosi kažkokios neaiškios formos. Besisupančių švytuoklių eilė. Persukti laikrodžiai rodo skirtingą laiką, mechanizmai girgžda, regis, tuojau sulūš.

Aš mirkteliu, ir švytuoklės virsta kūnais, kurie kabo kartuvėse, spardosi ir sukiojasi.

Suprantu, kad galiu pasukti galvą. Migloti pavidalai ryškėja. Man ant veido šiurkštus žalias audeklas. Virš manęs tabaluojantys kūnai virsta vėjo blaškomais augalais ant gegnių kabančiuose pintuose, girgždančiuose krepšiuose. Už jų virpa ir plaikstosi didelis tinklelis nuo vabzdžių.

Aš guliu verandoje. Ant šiurkščių žalių verandos grindų.

Man pažįstama ši veranda

Atpažįstu šias grindis

Kiek tolėliau lietaus nutalžyta pievelė atsiremia į palinkusių palmių sieną.

Atpažįstu tą pievelę

Atpažįstu tas palmes

Ar ilgai aš čia? Kiek metų?

laikas vėl krečia pokštus

Mėginu pasijudinti, bet galiu sukioti tik galvą. Pamatau stalelį ir dvi sulankstomas kėdes. Staiga suvokiu, kad jeigu pajėgčiau atsistoti, pamatyčiau skaitymo akinius ant stalelio. Nebaigtą „Monopolio“ žaidimą. Puodelį vis dar garuojančios kavos.

Kažkas čia ką tik buvo. Ką tik buvo ištarti žodžiai. Jie vis dar sklando ore, grįžta kaip aidas.

– Koks tai paukštis?

Berniuko balsas. *Mano* balsas.

– Didelis vanagas, rūkantis pypkę. – Šis balsas gergždžiantis, žodžius taria lėtai. Seno žmogaus balsas.

– Turbūt manai, kad aš kvailokas, – atsako berniukas.

– Niekada taip nemaniau apie tave.

Ir vėl berniukas:

– Bet kodėl pabaisos norėjo tave nuskriausti?

Senis pastumia kėdę atgal ir atsistoja. Sako noris kažką man parodyti. Kažkokių nuotraukų.

prieš kiek laiko tai buvo prieš minutę valandą

Turiu atsistoti, arba jis sunerims. Jis pamanyš, kad krečiu išdaigas, o jam išdaigos nepatinka. Kartą žaisdamas pasislėpiau nuo jo miške, ir kai jis negalėjo manęs rasti, labai įpyko, visas išraudo ir svaidėsi keiksmoždziais. Vėliau paaiškino, kad buvo išsigandęs, bet nepasakė, kas jį išgąsdino.

Pila nuožmus lietus. Ši audra tarsi pikta, gyva būtybė, ji jau suplėšė tinklelį nuo vabzdžių, šis blaškosi kaip vėliava vėjyje.

kažkas man negerai

Pasikeliu pasiremdamas alkūne, bet tai ir viskas. Pastebiu ant grindų keistą juodą žymę. Išdeginta linija aplink mane, žyminti kūno kontūrus.

Stengiuosi pasikelti tiek, kad galėčiau sėdėti. Akyse ribuliuoja tamsūs ratilai.

Tuomet pasigirsta garsus trenksmas. Ir viskas tampa akinamai balta.

taip šviesu taip arti taip garsiai

Garsas tarsi sprogimo, bet tai ne sproginimas; tai žaibas kirto netoliese, taip arti, kad blykstelėjo ir nugriaudėjo tuo pat metu.

Ir štai aš jau sėdžiu, širdis daužosi. Žiūriu į pakeltą savo ranką.

Ranka atrodo keistai. Ji per didelė. Pirštai per ilgi. Tarp krumplių prižėlę juodų plaukelių.

kur berniukas aš ne berniukas? man nepatinka išdaigos

Neryškios raudonos žymės aplink riešą.

antrankiai prisegti prie verandos turėklo vėjyje

Matau stalo paviršių, jis tuščias.

Ten nėra kavos puodelio. Nėra akinių.

jis negrižta

Bet paskui, nors tai ir neįmanoma, jis jau čia. Štai ten, lauke, miško pakraštyje. Mano senelis. Brenda per aukštą žolę palinkęs prieš vėją, ryškiai geltonas jo lietpaltis tamsių palmių fone, gobtuvas užmaukšlintas, kad apsaugotų akis nuo plakančio lietaus.

ką jis ten veikia kodėl jis neina į vidų

Jis sustoja. Žiūri į kažką peraugusioje aukštoje žolėje.

Pakeliu ranką. Pašaukiu jį vardu.

Jis atsitiesia, ir tik tada suprantu: jis atrodo ne taip. Per lieknas. Eina per daug lengvai, ne kaip senas, artritu sergantis žmogus.

Nes tai ne jis

Jis atrisnoja prie manęs, prie namo, prie draskomo ir plazdančio tinklelio.

tai padarė ne audra

kokios pabaisos?

kuprotos ir bjaurios, pūvančia oda ir juodomis akimis, besirangančios

Aš jau stoviu, kai jis atidaro duris su tinkleliu ir sustoja ant slenksčio.

– Kas tu? – klausia jis.

Jo balsas kategoriškas, įsitempęs. Jis nusiima lietpalčio gobtuvą. Jis vidutinio amžiaus, smailą smakrą paryškina tvarkinga ruda barzda, dėvi akinius nuo saulės.

Jaučiuosi taip neįprastai šalia kito žmogaus ir stovėdamas ant kojų, kad beveik nekreipiu dėmesio į tai, kad dėvėti akinius nuo saulės per audrą keista.

Kalbu tarsi automatas.

– Veikobas, – pasakau ir tik išgirdęs vardą garsiai suprantu, kad ištariau neteisingai.

– Aš nekilnojamojo turto agentas, – sako jis, bet žinau, kad tai melas. – Atėjau lentomis užkalti langų nuo audros.

– Jūs šiek tiek pavėlavote, – sakau.

Jis žengia vidun lėtai, tarsi artintųsi prie baikštaus gyvūno. Durys su tinkleliu cypdamos užsiveria. Jis žvilgteli į išdegintą žymę grindyse, paskui jo šaltas žvilgsnis vėl nukrypsta į mane.

– Tu esi jis, – sako vyras, pirštais prisiliedamas prie kortų stalelio, sunkiais juodais botais klumpindamas manęs link. – Džeikobas Portmanas.

Mano vardas. Mano tikrasis vardas. kažkas iškyla iš daubos, iš tamsos.

baisi burna iš nesisukančių debesų, griausmingai tarianti mano vardą

mergina tamsiais kaip varno plunksnos plaukais ir labai graži greta manęs rėkianti

– Manau, tu pažinojai mano draugą, – sako vyras. Jo balse girdėti pagieža. – Jis naudojosi daugeliu vardų, bet tu jį pažinojai kaip daktarą Golaną.

baisi debesų burna

moteris raičiojasi žolėje

Vaizdai veržiasi į mano sąmonę staiga ir nuožmiai. Traukiuosi atgal, kol atsiremiu į stumdomąsias stiklines duris. Vyras juda į priekį ir kažką išsitraukia iš kišenės. Maža juoda dėžutė su metalo iltimis.

– Apsisuk, – paliepia jis.

Staiga suvokiu, kad tai rizikinga ir kad aš turiu gintis. Taigi apsi-
metu ramus, pakeliu rankas tarsi pasiduodamas, o kai jis prisiartina, smogiu kumščiu jam į veidą.

Jo akiniai nulekia į šalį, jis rikteli. Jo akys švyti kaip balti kiaušiniai, įsprausti į kaukolę, ir jos trokšta žudyti. Pasigirsta spragtelėjimas ir tarp juodos dėžutės ilčių tvyksteli melsva šviesa.

Jis puola prie manęs.

Pajuntu smūgį, jis per marškinius prispaudžia man prie kūno elektrošoko įtaisą, ir aš nuskrieju atgal prie stiklinių durų. Jos kažkodėl nesudūžta.

Jis užgriūva mane. Girdžiu, kaip zvimbiamis kraudamasis elektrošokas. Mėginu nustumti jį į šalį, bet ir aš be energijos, vis dar silpnas. Skausmas perveria pečius, galvą.

Ir tada jis krūpteli, surinka ir suglemba, o aš jaučiu, kad man per kaklą teka kažkoks šiltas skystis.

Aš kraujuoju. (Ar aš kraujuoju?)

Vyras kažką suima ranka ir nuvirsta nuo manęs. Tas kažkas su bronzine rankena ir kyšo iš jo kaklo išlindęs keletą colių.

Paskui už jo atsiranda keista tamsa, judantis šešėlis, iš jo išnyra ranka, stveria sunkią senelio peleninę ir smogia ją vyrui per galvą.

Jis suvaitoja ir sukniumba. Iš šešėlio išeina mergaitė.

Mergaitė – ta, kuri buvo Prieš tai, – ilgi juodi plaukai susitaršę ir šlapai nuo lietaus, ilgas juodas apsiaustas žemėtas, gilios juodos akys plačiai atmerktos ir baikščios, ji nužvelgia mano veidą ir nušvinta atpažinusi. Nors dar ne viskas aišku, nors mano galvoje sumaištis, žinau, kad tai, kas nutiko, stebuklas: kad mes gyvi ir esame čia, o ne kur nors kitur.

o Dieve

tokias baisenybes sunku net apsakyti

Mergaitė ant grindų, šalia manęs, priklaupia, apkabina. Ir aš apsikabinu ją tarsi gelbėtoją. Jos kūnas labai šaltas, jaučiu, kaip ji dreba.

Nieko nelaukdama ji ištaria mano vardą. Kartoja ir kartoja ir kas kartą Dabartis įgauna vis daugiau svorio, tampa vis tikresnė.

– Džeikobai, Džeikobai. Ar prisimeni mane?

Vyras ant grindų suaimanuoja. Ir aliumininiai verandos tinklelio rėmai, ir audra, grėsmingas oras, kuris, ko gero, atkeliavo su mumis iš kažkur kitur, taip pat vaitoja.

Ir aš pradėdu atsiminti.

– Nura, – sakau. – Nura. Tu esi Nura.

Staiga atmintis sugrįžta. Mes išsigelbėjome. Pasprukome iš griūvančio V kilpos. Ir dabar mudu Floridoje, ant žalios dirbtinės vejos, mano senelio verandoje, dabartyje.

Šokas. Manau, man vis dar šokas.

Vis dar siaučiant audrai, mudu susirietėme ant grindų apsikabinę vienas kitą, kol pamažu liovėmės drebėję. Vyras geltonu lietpalčiu guli nejudėdamas, jo krūtinė vos pastebimai kilnojasi. Aplink jį sintetinėje žolėje susidarė lipnaus kraujo klanas. Ginklo, kuriuo Nura jį persmeigė, sidabrinė rankena kyšojo iš kaklo.

– Tai buvo mano senelio peilis laiškamams atplėšti, – pasakiau. – Čia jo namai.

– Tavo senelis. – Ji atsitraukia, kad galėtų pažvelgti į mane. – Tas, kuris gyveno Floridoje?

Linktelėjau. Trinktelėjo griaustinis, sudrebėjo sienos. Nura žvalgėsi, abejodama purtė galvą. *Tai negali būti tikra.* Supratau, kaip ji jautėsi.

– Kaip? – pratarė ji.

Parodžiau į grindyse išdegintą kontūrą.

– Atsipeikėjau čia. Neįsivaizduoju, kiek laiko buvau atsijungęs. Net nežinau, kokia dabar diena.

Nura pasitrynė akis.

– Aš visiškai apsvaigusi. Galvoje chaosas.

– Kokį paskutinį dalyką prisimeni?

Ji susiraukė, mėgindama susikaupti.

– Mes nuėjome į mano senąjį butą. Paskui važiovome... – Ji kalbėjo lėtai, tarsi būtų dėlėjusi sapno fragmentus. – Paskui buvome kilpoje... mes suradome V kilpą! Paskui bėgome nuo audros. Ne, nuo viesulo.

– Nuo dviejų viesulų, ar ne?

– Ir paskui mes suradome ją! Argi ne? Suradome ją! – Ji sugriebė mano ranką ir suspaudė. – O tada...

Jos rankos suglebo, žvilgsnis tapo tuščias. Lūpos pražiotos, bet neištarė nė žodžio. Siaubas sugrižo, užgriuvo ją.

Taip pat ir mane.

Murnau. Su peiliu rankoje, palinkęs prie V žolėje. Pergalingai iškelta jo ranka, kai bėgo prie sūkuriuojančio verpeto.

Krūtinėn plūstelėjo karštis, akimirką užspaudė kvėpavimą. Nura nuleido galvą sau tarp kelių ir ėmė linguoti.

– O Dieve, – suvaitojo ji. – O Dieve, o Dieve, o Dieve.

Maniau, ji ištirps man prieš akis ar apsipils liepsnomis, ar susiurbs visą patalpos šviesą.

Bet po akimirkos ji kilstelėjo galvą.

– Kodėl mes nemirę?

Nevalingai sudrebėjau.

O gal mes mirę.

Kiek žinau, mus užklupo kilpos sproginimas, kaip Kolas ir norėjo. Nura buvo vienintelis konkretus įrodymas, kad tai, ką dabar išgyvenu, nėra vien tik ištrintos atminties agonija, paskutiniai prisiminimų blykstelėjimai mirštančiose smegenyse.

Ne – nuginiau tokią mintį šalin, – mes čia, ir mes gyvi.

– Ji kažkaip mus ištraukė iš ten, – pasakiau. – Perkėlė čia.

– Per kažkokį avarinį išėjimą. Su katapultos mygtuku. – Nura linkčiojo ir trynė rankas.

Į mano senelio namą – į jos mokytojo, jos vadovo namus. Jis ją mokė, dirbo kartu su ja. Tai ganėtinai logiška. Nelogiška buvo tai, kad čia nėra kilpos. Tai kaip ji tai padarė?

– Jeigu ji ištraukė mus, – pratarė Nura, – galbūt ir pati išsigelbėjo. – Jos balse viltis, bet kiek isteriška, balansuojanti ant pavojingos ribos. – Ji gali būti čia. Ir ji gali būti dar...

Ji nepajėgė to pasakyti. *Gyva.*

– Jis išplėšė jai širdį, – pratariau tyliai.

– Gali gyventi be širdies. Bent jau truputį... – Ji mostelėjo ranka. Ši virpėjo. Mes ką tik sugrižome į tikrovę, o ji vėl ėmė prarasti nuovoką.

– Nagi, einam, turime apsižvalgyti, – pasakė jau stovėdama, pasukubomis berdama žodžius. – Jeigu yra bent menkiausia galimybė, mes turime...

– Luktelk, mes nežinome, kas...

Kas čia yra, norėjau pasakyti. Kas mūsų laukia.

Bet ji jau nubėgo į prieblandoje skendintį namą.

* * *

Įsirėmiau ranka į sieną ir svirduliuodamas stojausi. Nura buvo parkrūsi, ir negalėjau išleisti jos iš akių. Ji įsikibo beprotiškos vilties, kad V gali būti gyva, taip mėgino apsisaugoti nuo sielvarto, kuris būtų ją sugniuždęs. Ir aš nuogąstavau, kad jai bus dvigubai sunkiau, kai galutinai praras viltį. Negalėjau leisti Nurai Pradiš palūžti.

Jeigu Murnau troškimas išsipildė, jeigu tai, ką mačiau vykstant, kai siautė viesulas, buvo tikra – Kolo veidas sūkuriuojančiuose debesyse, orą skrodžiantis jo balsas, – jeigu jis buvo gyvas ir vėl *sugrižo*, vadinasi, blogiausios pranašystės prognozės ėmė pildytis. O tai reiškė, kad visas ypatingųjų pasaulis turėjo pražūti. Vienas Dievas težino, ką dabar galėjo padaryti Kolas, nes jis išgėrė vieną galingiausių Sielos bibliotekos indų, paskui buvo sutriuškintas bibliotekai sprogus, o tada vėl prikeltas.

Atgimė.

Aš tapsiu Mirtimi, pasaulių naikintoju.